

Но лека-полека
 човека се сетил -
страхът е без полза,
 ще мре.
И някак в душата му
 станало светло.
-Да тръгнем ли? -казал.
 -Добре.
Той тръгнал. След него
 те тръгнали също
и чувствали някакъв хлад.
Войникът си казал:
 „Веднъж да се свърши...
Загазил си здравата, брат.“
Във коридора
 тихо говорят.
Мрак се в ъглите таи.
Слезнали после на двора,
 а горе
вече зората блести.
Човекът погледнал зората,
 в която
се къпела с блясък звезда,
и мислел за своята
 тежка,
 човешка,
 жестока,
 безока
 съдба.
„Тя -моята -свърши...
 Ще висна обесен.
Но белким се свършва
 със мен?
Животът ще дойде по-хубав
 от песен,
по-хубав от пролетен ден...“
Споменал за песен
 и нещо се сетил.
В очите му пламък цъфтял.
Усмихнал се топло, широко и светло,
отдръпнал се, после запял.
Как мислите, може би
 тука се крие
един истеричен комплекс?
Мислете тъй както си щете,
 но вие
грешите, приятелко, днес. -
Човекът спокойно, тъй -дума
 след дума
и твърдо редил песента.
Онези го гледали
 с поглед безумен,
онези го гледали с страх.

Дори и затвора
 треперел позорно,
и мрака ударил на бег.
Усмихнати чули звездите отгоре
и викнали:
 „Браво, човек!“
Нататък е ясно. Въжето
 изкусно
през шията, после
 смъртта.
Но там в разкривените,
в сините устни
напирала пак песента.
И тук започва развързката, значи.
Как мислиш, читателю, ти? -
Тя, бедната дама, започна да плаче,
започна във транс да крещи:
„Ужасно! Ужасно! -Разказвате,
 сякаш
като че там сте били!“...
Какъв ти тук ужас?! -
 Той пеел човека. -
Това е прекрасно, нали?

ПРОЩАЛНО

На жена ми

Понякога ще идвам във съня ти
като нечакан и неискан гостенин.
Не ме оставяй ти отвън на пътя —
вратите не залоствай.

Ще влезна тихо. Кротко ще приседна,
ще вперя поглед в мрака да те видя.
Когато се наситя да те гледам —
ще те целуна и ще си отида.

ПРОЛЕТ

Гълъбите гукат
в близката гора
По тревата падат
сребърни пера.
Мене ми е леко
като никой път —
чувствам се ефирен,
чувствам се
без плът.

През елите бликат
слънчеви лъчи.
Ще затворя своите
блеснали очи,
но пак ще усетя
с чудна яснота
как ще ме целуне
топло пролетта.

Волно във простора птиците летят.
Поят и извиват серпантинен път.
В песента познавам химна вдъхновен,
с който ще посрещнем утрешния ден.

Борбата е безмилостно жестока.
Борбата както казват, е епична.
Аз паднах. Друг ще ме смени и...
толкоз.
Какво тук значи някаква си личност?!

Разстрел, и след разстрела — червеи.
Това е толкоз просто и логично.
Но в бурята ще бъдем пак със тебе,
народе мой, защото те обичахме!

14 ч. — 23.07.1942 г.

ВЯРА

Ето -аз дишам,
работя,
живея
и стихове пиша
(тъй както умея).
С живота под вежди
се гледаме строго
и боря се с него,
доколкото мога.

С живота сме в разпра,
но ти не разбирай,
че мразя живота.
Напротив, напротив! -
Дори да умирам,
живота със грубите
лапи челични
аз пак ще обичам!
Аз пак ще обичам!

Да кажем, сега ми окачат
въжето
и питат:
„Как, искаш ли час да живееш?“
Веднага ще кресна:
„Свалете!
Свалете!
По-скоро свалете
въжето, злодеи!“

За него -Живота -
направил бих всичко. -
Летял бих
със пробна машина в небето,
бих влезнал във взривна
ракета, самичък,
бих търсил
в простора
далечна
планета.

Но все пак ще чувствам
приятния гъдел,
да гледам как
горе
небето синее.
Все пак ще чувствам
приятния гъдел,
че още живея,
че още ще бъда.

Но ето, да кажем,
вий вземете, колко? -
пшеничено зърно
от моята вера,
бих ревнол тогава,
бих ревнол от болка
като ранена
в сърцето пантера.

Какво ще остане
от мене тогава? -
Миг след грабежа
ще бъда разнищен.
И още по-ясно,
и още по-право -
миг след грабежа
ще бъда аз нищо.

Може би искате
да я сразите
моята вяра
във дните честити,
моята вяра,
че утре ще бъде
живота по-хубав,
живота по-мъдър?

А как ще шурмувате, моля?
С куршуми?
Не! Неуместно!
Ресто! -Не струва! -
Тя е бронирана
здроаво в гърдите
и бронебойни патрони
за нея
няма открити!
Няма открити!

КИНО

Отвънка беше шум
и светеха реклами.
В афиша
пишеше:
„Една човешка драма.“
Отвънка беше шум
и конника на Крум
се потеше
от стискане
в дланта ми.

И стана тъмно.
В белия квадрат
лъва на „Метро“
сънно се прозина.
И изведнъж -шосе,
след туй гора
и в дъното небе -
просторно, синьо.

И на шосето,
точно на завой,
се срещат две луксозни лимузини.
Това е нашия герой
и нашта героиня.

След удара
излиза джентълмен
и взема във ръцете си чилични
като перце примрялото момиче.

Отваря си очите -
те горят,
премрежват се
и гледат небосвода,
Да видиш ти какво момиче, брат -
като жребица от разплодник!...

В дърветата -
разбира се, славей.
Ръми над тях спокойно синината.
Примамлива и мека зеленей
оттатък шанците
тревата.

Един размазан Джон
целува страстно Грета.
По устните му -
сладостна лига...
Стига!

Къде е тъка нашата съдба?
Къде е драмата?
Къде съм аз? Кажете!
В гърдите ни опрян е за стрелба
на времето барутно пистолета.

Та можем ли да любим
и скърбим
с наивната ви лековерност?
Гърдите ни са пълни с дим,
а дробовете ни -с каверни.

Така ли срещаме на път
любимите си
с лимузини? -
Изгрява любовта ни
в труд -
сред дим,
сред сажди
и машини.

И после... Сивия живот,
борба за хлеб,
мечти неясни;
и вечер -тесното легло,
в което неусетно гаснем...

Това е то.
Това е драмата.
Станалото -
е измама.